

Sygn. akt II KK 322/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki (przewodniczący)
SSN Krzysztof Cesarz (sprawozdawca)
SSN Michał Laskowski

Protokolant Ewa Oziębła

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Mieczysława Tabora

w sprawie **P. P. B. i S. S. W.** skazanych z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r., o przeciwdziałaniu narkomanii i innych po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2013 r., kasacji wniesionych przez obrońców skazanych od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 czerwca 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 grudnia 2011 r.,

- 1) uchyla zaskarżony wyrok wobec S. S. W. i przekazuje sprawę tego oskarżonego Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania;**
- 2) oddała kasację obrońcy P. P. B. jako oczywiście bezzasadną i obciążyła go kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w części na niego przypadającej;**

3) nakazuje zwrócić S. S. W. opłatę od kasacji w kwocie 750 (siedemset pięćdziesiąt) zł.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 29 grudnia 2011 r., uznał S. S. W. za winnego tego, że (według numeracji z części dyspozycyjnej):

V. od co najmniej lipca 2006 do co najmniej marca 2008 r. w W. wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na wewnątrzspołnotowym nabywaniu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany, kokainy, haszyszu oraz wprowadzania ich do obrotu, i na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności,

VI. od co najmniej lipca 2006 do marca 2008 r. w W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wbrew przepisom ustawy brał udział we wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany, kokainy oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 21,5 kg marihuany, co najmniej 1 kg amfetaminy, 30 g kokainy w ten sposób, że:

- w okresie od co najmniej lipca 2006 r. do lutego 2008 r. w W. nabywał wielokrotnie, średnio dwa razy w miesiącu w ilościach po 0,5 kilograma jednorazowo, celem dalszej odsprzedaży od P. S. środek odurzający w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 21 kilogramów,
- latem 2007 r., w W. nabywał co najmniej pięciokrotnie, każdorazowo w ilościach po ok. 200 – 300 gram, celem dalszej odsprzedaży od P. S. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 1 kilograma,

- w okresie od lipca 2006 r. do lutego 2008 r. kilkakrotnie nabywał, każdorazowo w ilościach o ok. 5 – 10 gram, celem dalszej odsprzedaży od P. S. środek odurzający w postaci kokainy w łącznej ilości co najmniej 30 gram,
- w marcu 2008 r. w W. nabył celem dalszej odsprzedaży od M. K. środek odurzający w postaci marihuany w ilości 0,5 kilograma,

przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i z przestępstwa czyniąc sobie stałe źródło dochodu, tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 9.12.2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 9.12.2011 r. wymierzył mu karę 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny po 150 zł za stawkę,

VII. w pierwszej połowie 2006 r. w W., wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu środek odurzający w postaci kokainy w ilości 4 g, w ten sposób, że wskazany środek odurzający sprzedał R. B. i na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Następnie Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 4 lat, zaliczył na jej poczet okres tymczasowego aresztowania, rozstrzygnął o kosztach sądowych i dowodach rzeczowych.

Apelacje wnieśli: prokurator i obrońca skazanego.

Obrońca zarzucił rażąco obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest:

- „1) art. 424 § 1 i 1 k.p.k. polegającą na niewłaściwym sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w każdej jego części, w szczególności nieustalenia stanu faktycznego odnośnie każdego z czynów postawionych oskarżonemu, braku analizy zgromadzonych w sprawie dowodów, błędów w uzasadnieniu, rozbieżności pomiędzy uzasadnieniem a wyrokiem, co uniemożliwia kontrolę słuszności rozumowania Sądu orzekającego i jego zgodności z materiałem dowodowym;

2) wewnętrzną sprzeczność wyroku przez wymierzenie oskarżonemu w pkt. VI kary 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś w ustalonym wyroku łącznym – kary 4 lat pozbawienia wolności.”

Prokurator zarzucił obrazę art. 86 § 1 k.k. przez wymierzenie kary łącznej niższej od kary jednostkowej za czyn z pkt VI.

Obaj skarżący wnieśli o uchylenie co do S. W. zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2012 r., Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że rozwiązał orzeczenie o karze łącznej, obniżył karę pozbawienia wolności za czyn z pkt VI do 4 lat, wymierzył nową karę łączną w tej wysokości (4 lata), po czym zaliczył na jej poczet okres tymczasowego aresztowania oskarżonego i obciążył przypadającymi na niego kosztami sądowymi.

W kasacji od tego wyroku obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść wyroku, to jest art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. „przez nieustosunkowanie się w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego do zarzutów zawartych w skardze apelacyjnej”. Skarżący w motywach kasacji dodał, że rażące naruszenie wskazanych przepisów „dlatego ma wpływ na treść orzeczenia, ponieważ uzasadnienie takie nie pozwala stwierdzić, iż Sąd odwoławczy analizował i zastosował się do ustaleń faktycznych i ocen prawnych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku”, zakwestionowanych w apelacji.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację i Prokurator Prokuratury Generalnej na rozprawie kasacyjnej wnieśli o oddalenie skargi jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie. Wprawdzie braki uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego jako dokumentu sprawozdawczego, sporządzonego po wydaniu wyroku, nie mogą wprost świadczyć o tym, że doszło do nienależytego

rozpoznania zarzutów i wniosków apelacyjnych, to jednak treść tego dokumentu jako jedyne pisemnego odzwierciedlenia toku narady pozwala stwierdzić uchybienie dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. Dlatego, mimo niepodniesienia w skardze *expressis verbis* zarzutu naruszenia tego przepisu, a jedynie zasygnalizowanie takiego uchybienia w jej uzasadnieniu, uznano skargę za zasadną, bo rzeczywiście z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny poza uwagą pozostawił argumenty apelacji, których uwzględnienie mogło mieć istotny wpływ na treść jego wyroku.

Kluczowe znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonego za czyn z pkt VI części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji, czyli za obrót narkotykami, a przez to i za czyn z pkt. V – udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu ten obrót i realizującej ów cel, miało ustalenie, jaką ilość marihuany osk. S. W. ps. S. nabył od P. S. Czy były to 3 kg, jak wykazywał obrońca w apelacji, czy jednak 21 kg, jak przyjął Sąd I instancji w wyroku. Ilość przypisanej marihuany ma tak istotne znaczenie, bo pozostałe środki to 1 kg amfetaminy, 30 g kokainy i dodatkowo 0,5 kg marihuany nabytej od M. K. Świadek P. S. podawał różne ilości marihuany każdorazowo sprzedawanej oskarżonemu: przeważnie było to 0,5 kg (k. 109), około 50 do 100 g (k. 2915), od 50 g do 0,5 kg, częściej było to 200 – 300 g niż 0,5 kg (k. 2916).

Sąd I instancji na s. 5 uzasadnienia najpierw ustalił, że P. S. przekazywał oskarżonemu 50 – 100 g marihuany każdorazowo, później zaś stwierdził, iż dostawa tego narkotyku „odbywała się średnio dwa razy w miesiącu po 0,5 kg jednorazowo”, łącznie 21 kg marihuany. Ta sprzeczność, wyeksponowana w apelacji, nie została dostrzeżona przez Sąd odwoławczy, mimo przywołania na s. 10 jego motywów strony 5 uzasadnienia Sądu Okręgowego. Nie ma wyjaśnienia tej sprzeczności na s. 23 – 24 tego uzasadnienia, które to strony Sąd Apelacyjny również przytoczył dla odparcia zarzutu apelacji. Ostatecznie nie ustalono, bo Sąd odwoławczy nie odpowiedział na pytanie tej skargi, czy S. W. kupił od P. S. 3 kg marihuany (średnio 75 g dwa razy w miesiącu czyli 150 g x 20 miesięcy) czy jednak 21 kg. Pewne jest również to, że w odniesieniu do S. W. nie znalazła odbicia w wyroku co do marihuany deklaracja Sądu Okręgowego, iż „przyjął najkorzystniejsze dla oskarżonych przeliczenia” (k. 31 uzasadnienia). Równie ogólnikowo odniósł się

Sąd odwoławczy do innych argumentów apelacji, bo tylko przez odesłanie do uzasadnienia Sądu I instancji. Tam natomiast nie ma np. ustosunkowania się do linii obrony oskarżonego wobec zarzutu z pkt. VIII – czyn VII wyroku, przedstawionej w toku wyjaśnień na rozprawie w dniu 8 lutego 2010 r. (k. 2001 - 4, t. X).

Już wykazane rażąco naruszenie prawa w zakresie czynu z pkt VI i co do czynu z pkt VII miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Pójście śladem apelacji (i wskazanej wyżej deklaracji Sądu I instancji) określałoby czyn z pkt VI jako znacznie mniej szkodliwy, co niewątpliwie znalazłoby odzwierciedlenie zarówno w wymiarze kary za ten czyn, wówczas zagrożony od roku do 10 lat pozbawienia wolności, jak i za czyn z pkt V (z art. 258 § 1 k.k.).

Z wszystkich przytoczonych względów, na podstawie art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. ograniczono rozpoznanie kasacji do uchybień opisanych wyżej, zaś na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. uchylono zaskarżony wyrok i przekazano sprawę Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd ten zrealizuje wymogi określone w art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k., w tym również możliwość postąpienia według znów aktualnej deklaracji Sądu Okręgowego (s. 31 jego uzasadnienia), skoro jego wyrok został zaskarżony tylko na korzyść oskarżonego.